

Biervliet - 4 mei 1925 Omèr August Gielliet Breskens - 7 mei 2017

Al 24 jaren siert een houtsnede van François de Sales en Jeanne Françoise de Chantal de kaft van **Salesiaans Contact**, gebeiteld door de verzamelaar van strandhout aan de Schelde bij Breskens, Omèr Gielliet, pastoor ter plaatse.

Het kwam zo: Louis van der Raadt osfs, missionaris in Equator, was op verlof en vroeg aan Dirk Koster of hij een beeld van François de Sales mocht laten maken voor een zusterklooster aldaar. Dirk stemde toe en beloofde ook de overtocht te bekostigen. Een paar maanden later kwam de slimme missionaris bij Dirk terug met een beeld en een houten reliëf. "Nee, Louis, zei Dirk, je moet kiezen, één was de afspraak". Louis koos voor het beeld en Dirk was in zijn nopjes met het reliëf.

In 1993 bij de beslissende redactievergadering voor de nieuwe outlook van Salesiaans Contact, op de pastorie van Noorden, werd er lang gedubd over de vormgeving van de kaft. François en Jeanne keken vanaf de schoorsteenmantel geïnteresseerd toe. 'Ze stonden daar, dicht bij elkaar, stralend te zijn', vertelde later Ad van Laarhoven, over de houten versie van de priester – kunstenaar Omèr Gielliet. De discussie was heftig. Toen viel de blik van één van de redactieleden op het reliëf boven de schouw en nodigde zijn collegae uit even mee te kijken. *Jullie komen niet achter ons geheim*, leken François en Jeanne te zeggen en wezen naar de inscriptie aan de voet van het beeld: *God is Liefde*. De redactieleden waren eruit en in koor zeiden ze: "Ja, dat zal het worden". Daarmee had Salesiaans Contact plotseling én kaft én betekenis gekregen.

Omèr was er trots op dat zijn reliëf jarenlang de kaft illustreert. Hij zei erover hoe hij met de opdracht geworsteld had:

"Hoe kan ik Frans van Sales, samen met zijn vriendin Jeanne de Chantal naast elkaar zetten, vervuld van liefde tot God, en tegelijk met een intieme maar serene vriendschap voor elkaar. Ik had toen net een heftige aanval van malaria, met een hoge koorts. Terwijl ik 's nachts lag te ijlen, badend in mijn zweet, zag ik opeens hoe ik dat beeld zou kunnen maken. Ik was meteen genezen, en ben er de volgende dag aan begonnen en ik heb het in één ruk afgemaakt."

Gielliet was met hart en ziel priester en beeldhouwer, maar was ook maatschappelijk geëngageerd. In de jaren '70 en '80 werd hij door *Panorama* 'hippiepastoor' en door *De Waarheid* 'rooie pastoor' genoemd. Naar aanleiding van de landelijke protestdemonstraties tegen de installatie van middellange afstandraketten in 1981 en 1983 voerde hij actie in Breskens door het plaatsen van zwarte vlaggen rond de kerk en bezocht hij in Woensdrecht het vredeskamp.

Eind jaren tachtig werd hij actief ter verdediging van het milieu bij de constatering dat de Schelde veranderd was in een giftige soep waarin nauwelijks nog vissen zwommen. Samen met anderen leidde hij de actie 'Red de Schelde'. "Omèr was geniaal maar organiseren was niet zijn sterkste zijde. Hij wilde teveel tegelijk doen", getuigt Maria Hamelijck – Hendrik, die zich bij hem aansloot. Het hoogtepunt van 'Red de Schelde' was in 1991 de 'Scheldeloop', een tocht naar de bron van de Schelde in Frankrijk. Langs de route plaatsten de actievoerders, op initiatief van Gielliet schand- en protestpalen.

Hij kreeg ruzie met boeren, omdat hij tijdens zijn preken uithaalde naar de landbouwers die te royaal met pesticiden omgingen. Ze kwamen niet meer naar de kerk. De pastoor moest zich niet bemoeien met hun kostwinning. Maar: ze waren

aan het denken gezet en gingen minder gebruikmaken van insecticiden.

In het 'Charter van Groningen' uit 1988 spraken verschillende geloofsgemeenschappen hun zorg uit over de rechten van vluchtelingen. Ze compromitteerden zich opvang te waarborgen voor wie ten onrechte tussen wal en schip waren geraakt.

Ook dit liet Gielliet niet onverschillig. Hij nam in 1993 asielzoekers op in zijn huis en in het voormalige zusterklooster. Daaronder bevond zich de Koerdische familie Yavuz. Toen vader Yavuz erin slaagde zijn gezin naar Nederland te laten overkomen, deed hij een belofte aan de al hoogbejaarde Omèr: we zullen voor je blijven zorgen en niets zal je ontbreken.

Tot op het laatste moment was Metin Yavuz (29) zijn huisgenoot. 'Omèr was een eigenzinnig man, maar ik heb veel plezier met hem gehad. Hij heeft me telkens weer geïnspireerd mijn studie door te zetten'.

Metin is nu leraar Nederlands aan een MBO in Goes. Dankzij de verzorging door de familie Yavuz kon Gielliet tot het laatste moment zijn beelden blijven maken. Hij was voor hun de stamoudste, de wijze opa, die altijd raad wist.

Wim van Rooden osfs

